

Francesc Miralles

Wabi-sabi

Een betoverende roman van de auteur van de
bestseller *Ikigai*

ISBN 978-90-225-8509-2

ISBN 978-94-023-1226-3

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Amor en minúscula* en *Wabi Sabi*

Vertaling (uit het Engels): Harmien Robroch

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Alma Books Ltd.

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2006, 2013 Francesc Miralles

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria,
s.l. through SvH Literarische Agentur.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Liefde in
kleine letters

Ter nagedachtenis aan Julia Tappert

Geniet van de kleine dingen,
want op een dag kijk je misschien terug
en besef je dat het de grote dingen waren.

ROBERT BRAULT

I

Een zee van mist

650.000 uur

In een mum van tijd naderde het jaar zijn einde en stond het nieuwe op het punt van beginnen. Een uitvinding van de mens om kalenders te verkopen. Wij zijn per slot van rekening degenen die willekeurig hebben besloten wanneer de jaren, maanden en zelfs de uren beginnen. We kneden de wereld naar onze eigen maatstaven en dat stelt ons gerust. Misschien bevindt zich onder de ogenschijnlijke chaos in het heelal in werkelijkheid orde, maar dan is het zeker niet onze orde.

Ik zette een klein flesje cava en een bordje met twaalf druiven op tafel – voor elke klokslag van middernacht, zoals het gebruik is in dit land – en dacht aan uren. Ik had ergens gelezen dat een mensenleven na 650.000 uur op is.

Gezien de medische geschiedenis van de mannen in mijn familie lag mijn levensverwachting waarschijnlijk onder het gemiddelde, calculeerde ik: 600.000 uur op z'n best. Met mijn zevenendertig jaar was ik misschien al over de helft. De vraag was hoeveel uur ik had verspild.

Tot even voor middernacht op die eenendertigste december was mijn leven nou niet bepaald een avontuur geweest.

Mijn enige familielid was een zus die ik vrijwel nooit zag. Mijn bestaan speelde zich afwisselend af aan de facul-

teit Duitse taal- en letterkunde, waar ik assistent-docent ben, en in mijn saaie flat.

Buiten mijn literatuurcolleges had ik weinig contact met anderen. In mijn vrije tijd – als ik geen colleges voorbereidde en examens corrigeerde – deed ik de typische dingen die een saaie vrijgezel doet: ik las en herlas boeken, luisterde naar klassieke muziek, keek naar het nieuws en zovoort. Het was een leven waarin het enkele uitje naar de supermarkt de grootste opwinding gaf.

Soms trakteerde ik mezelf in het weekend op een buitenlandse film in het Verdi-complex. Ik kwam net zo eenzaam weer naar buiten als ik naar binnen was gegaan, maar dan had ik in elk geval iets te doen aan het einde van de dag. Later in bed las ik dan het informatieblad dat het Verdi uitgaf over de film, met daarop de namen van iedereen die aan de film had meegewerkt, de lovende kritieken van filmrecensenten (nooit iets negatiefs) en interviews met de regisseurs of acteurs.

Het veranderde mijn mening over de film nooit. Daarna deed ik het licht uit.

Dat was het moment waarop een vreemd gevoel de overhand kreeg, het idee dat er geen garantie was dat ik de volgende ochtend weer wakker zou worden. En wat nog veel erger was, was dat ik steeds bezorgder werd als ik uitrekende hoeveel dagen of zelfs weken er voorbij zouden gaan voordat iemand besepte dat ik was overleden.

Daar piekerde ik over sinds ik in een of andere krant had gelezen dat een man in Japan drie jaar na zijn dood was gevonden. Alles wees erop dat niemand hem had gemist.

Maar goed, die druiven dus... Terwijl ik aan verspilde uren zat te denken, telde ik de twaalf druiven op het bord naast het champagneglas en het flesje cava. Ik ben nooit een grote drinker geweest.

Toen ik de televisie had aangezet en zo'n programma had opgezet met een of andere beroemde klok, maakte ik zes minuten voordat de klok middernacht sloeg de fles open. Ik wilde niet dat het nieuwe jaar me overviel. Volgens mij waren de festiviteiten in Puerta del Sol in Madrid. Achter de twee charmante en aantrekkelijke presentatoren liet een opgewonden menigte champagnekurken knallen. Sommige mensen zongen of sprongen en zwaaiden met hun armen om maar in beeld te komen.

Mensen die eenzaam zijn vermaken zich op de vreemdste manieren.

Eindelijk was het middernacht en ik nam het ritueel in acht door met elke slag van de klok een druif in mijn mond te stoppen. Terwijl ik een slok cava nam om de druiven die in mijn keel bleven steken weg te spoelen, bedacht ik onwillekeurig hoe belachelijk het was dat ik in de val van traditie was gelopen. Wie zei dat ik mee moest doen aan die gewoonte?

Ik besloot dat het tijdverspilling was, veegde mijn mond aan mijn servet af en zette de tv uit.

Terwijl ik me uitkleedde om naar bed te gaan, hoorde ik op straat luid gelach en vuurwerk.

Wat zijn die mensen kinderachtig. Ik deed het licht uit en sloot weer een dag af.

Het kostte me die avond moeite om in slaap te komen. Ik heb altijd oordopjes in en een slaapmasker op, dus kwam het niet door al het lawaai buiten mijn voordeur, gelegen tussen twee pleinen in de drukke wijk Gràcia.

Voor het eerst tijdens de feestdagen voelde ik me eenzaam en kwetsbaar. Ik wilde dat de hele schijnvertoning van kerst over was – hoe eerder, hoe beter. Er lagen vijf rustige dagen voor me, om het zo maar te zeggen. Op 6 januari – Driekoningen en de laatste dag van de kerstperio-

de – ging ik lunchen met mijn zus en haar man, die al depressief is sinds ik hem ken. Ze hebben geen kinderen.

Wat een nachtmerrie. Godzijdank is 7 januari alles weer normaal.

Getroost voelde ik mijn oogleden dichtzakken. Maar zouden ze weer opengaan?

Het is al nieuwjaar. Maar er is niets nieuws aan. Dat was mijn laatste gedachte.

Ik viel in slaap zonder te beseffen hoezeer ik me vergistte.

Een schoteltje melk

Ik stond vroeg op met het gevoel dat de hele stad, op mij na, nog sliep. De stilte was zo intens dat ik, zelfs in mijn pyjama, het schuldbevuste gevoel had dat ik een misdrijf pleegde door een geroosterde boterham met boter klaar te maken terwijl de meeste mensen nog met een kater in bed lagen.

Ik had geen idee dat het nieuwe jaar een verrassing voor me in petto had – een kleine verrassing, maar met wereldschokkende gevolgen. Het gefladder van een vlinder kan aan de andere kant van de wereld een ramp veroorzaken. Een orkaan was onderweg om de façade waarachter ik mijn leven verscholen hield omver te blazen. Er is geen weerman die zo'n cycloon kan voorspellen.

Ik zette koffie en slikte de laatste hap van mijn boterham door. Terwijl ik me aankleedde, bedacht ik wat ik die dag ging doen, iets wat ik meestal doe. Ik voel me verloren als ik geen plan heb, zelfs in de vakantie.

Veel keus had ik niet. Ik kon de essays nakijken van de studenten die hun werk vlak voor Kerstmis pas hadden ingeleverd in plaats van op 1 december zoals ik had gevraagd, zodat ik genoeg tijd zou hebben om ze te corrigeren. Nee, besloot ik.

Ik kon een deel van het nieuwjaarsconcert bekijken, ook al ben ik niet dol op walsen. Bovendien begon het pas over een paar uur.